

Maksimov:

Ded in vnuk.

Vedno sili v deda vnuk,
naj pove mu kaj v pouk,
naj zastavlja mu uganke,
za glavico mlado zanke,
ki pa vnuk jih razvozlja,
ker glavico bistro ima.

Ded: »Belo polje, seme črno
dá mladini zlato zrno.«

Vnuk: — To je knjiga in pisava,
ki je deci hrana zdrava.

Ded: »Beli kamni brez vodé
vse pridelke razdrobé.«

Vnuk: — Mladi to zobje so naši,
ki jih trda reč ne straši.

Ded: »Kdo zlató vsekrižem trosi,
pa ga nikdar ne raznosi?«

Vnuk: — Solnce trosi žarke zlate
na uboge in bogate.

Ded: »Veterček ga vsak obrne,
ali nikdar ne prevrne.«

Vnuk: — To kokót je vrh slemená,
ki naznanja nam vremena.

Ded: »Vidim, da si bistre glave:
Kje največ je sreče prave?«

Vnuk: — V srcu čistem, ki brez greha
veseli se sreče, smeha.
